Μένιος Σακελλαρόπουλος

«Μπορώ να πω ότι δεκατέσσερα χρόνια είμαι άυπνος»

Ο Μένιος Σακελλαρόπουλος δεν ασχολήθηκε με αποτρόπαια εγκλήματα, μετά τις σπουδές του στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Θράκης, παρά μόνο πολύ αργότερα, στα μυθιστορήματά του. Τον είχε κερδίσει ήδη η δημοσιογραφία, την οποία ταλαιπωρεί επί τριάντα εννιά συναπτά έτη. Έκανε τρεις φορές τον γύρο της Ευρώπης, φτάνοντας ως τη Νότια Αφρική, με εκατοντάδες ρεπορτάζ και χιλιάδες βίντεο, όλα με ένα δικό του χρώμα. Έχει βραβευτεί τέσσερις φορές για τηλεοπτικά θέματα. Όσον αφορά τη συγγραφή... δεκατέσσερα βιβλία σε δεκατέσσερα χρόνια. Παραμένει έφηβος και εκρηκτικός, συνεχίζει να ονειρεύεται, να χαμογελάει, να σαρκάζει και να αυτοσαρκάζεται, και πιστεύει στην... άσπρη μέρα.

Με αφορμή το νέο του βιβλίο που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός, μας μιλά αποκλειστικά.

Συνέντευκη στην **ΛΕΥΚΗ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ**

Δημοσιογραφία και συγγραφή. Δύο πορείες παράλληλες αλλά και αντίθετες. Από τη μια η ένταση και η μαχητικότητα από την άλλη η ηρεμία και η μοναχικότητα. Πώς καταφέρνουν και συνυπάρχουν μέσα σας αυτά τα δύο;
Μετράω στη δημοσιογραφία 39 χρόνια, όπου έζησα πολύ δυνατές καταστάσεις, παρουσία σε επεισόδια, ένταση, πίεση, κυνήγι με το χρόνο, πολλά ταξίδια. Είχα λοιπόν την ανάγκη να βρω μια βαρκούλα ηρεμίας για μπορέσω να εξισορροπήσω την έντονη δημοσιογραφική μου ζωή. Εκτός από αυτό, είχα την ανάγκη να εκφράσω πράγματα που ήταν έξω από τη δημοσιογραφία και τα αθλητικά και ήταν κρυμμένα μέσα μου. Θα μπορούσες να πεις ότι ήταν ένα στοίχημα για μένα και μια ψυχοθεραπεία.

Πώς όμως ένας αθλητικογράφος μπορεί να γίνει και συγγραφέας; Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίσατε στην αρχή της συγγραφικής σας καριέρας;
Η συγγραφή και η δημοσιογραφία είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Δεν είναι εύκολο να μεταπηδάς από το ένα στο άλλο. Έχει πολλές δυσκολίες. Στην αρχή αντιμετώπισα και τη δυσπιστία του κόσμου. «Τι δουλειά έχει η αλεπού στο παζάρι;», «Αξίζει να διαβάσει κανείς κάποιο βιβλίο του;» ήταν οι συχνές απορίες του κόσμου, που έβλεπε σε ένα βιβλιοπωλείο ή μια βιβλιοθήκη ένα από τα βιβλία μου. Χρειάστηκε πολλές φορές στην αρχή της συγγραφικής μου καριέρας να απολογούμαι ότι έχω σπουδάσει νομική, ότι μπορώ να γράφω, ότι έχω κάτι να πω.

Πώς ξεκινάτε να γράφετε κάθε φορά το νέο σας βιβλίο;
Όταν ξεκίνησα να γράφω, και επειδή ήμουν προηγουμένως αναγνώστης, έβαλα ένα στόχο. Να μην κουράζω με τα βιβλία μου τον αναγνώστη. Ακολουθώ λοιπόν κάθε φορά ένα τρόπο, που τον θεωρώ αλάνθαστο. Χρησιμοποιώ την ιδιότητά μου ως δημοσιογράφος και ξεκινώ μια μεγάλη έρευνα γύρω από το θέμα του βιβλίου μου, ένα μεγάλο ρεπορτάζ, που κρατάει πολλούς μήνες. Έχω το χάρισμα να το κάνω. Χάρη στα βιβλία μου έχω μπει σε φυλακές, σε ψυχιατρεία, σε δικαστήρια. Όλη όμως αυτή η έρευνα μου πρόσφερε και συνεχώς μου προσφέρει εμπειρίες πραγματικά συγκλονιστικές. Είναι μοναδική εμπειρία να ζεις 20 μέρες σε ένα ψυχιατρείο. Γνώρισα ένα κόσμο εντελώς διαφορετικό από αυτό που ξέρουμε ή φανταζόμαστε. Απίστευτο επίσης ήταν το συναίσθημα, όταν έγραφα το «13 κεριά στο σκοτάδι», να περπατώ, να μαγειρεύω με τα μάτια δεμένα, να ζω σαν τυφλός, να εκπαιδεύομαι στη γραφή μπραίγ.

Ποια είναι κυρίως τα θέματα με τα οποία ασχολείστε;
Τα θέματα των βιβλίων μου είναι κοινωνικά. Προσπαθώ να γράφω βιβλία που το θέμα τους είναι σημερινό, που αγγίζει πάρα πολύ κόσμο, ακουμπά στα σύγχρονα προβλήματα των ανθρώπων και δεν είναι μια απλή ερωτική ιστορία.

Πώς μοιράζετε τον χρόνο σας σε αυτές τις δύο δουλειές;
Υπήρξαν στιγμές που πίστεψα ότι θα πεθάνω, ότι τελικά δεν μπορείς να κρατήσεις αυτά τα δύο καρπούζια μαζί. Όλη την ημέρα, ειδικά τα χρόνια που δούλευα στην τηλεόραση, το τρέξιμο ήταν αδιανόητο. Έπρεπε να είμαι πάντα σε ετοιμότητα, να τρέχω παντού, να κάνω μοντάζ, να ετοιμάζω το θέμα για το δελτίο σε ελάχιστο χρόνο. Άρα ο χρόνος που μου έμενε για να γράφω ήταν μόνο η νύχτα. Αυτό συνέβη σε όλα μου τα βιβλία. 14 χρόνια συγγραφικής δράσης ,14 βιβλία. Ξεκινάω να γράφω στις 12 το βράδυ και φτάνω στις 6 το πρωί. Κοιμάμαι 2-3 ώρες και πάλι δημοσιογραφία, που είναι και το κύριο επάγγελμά μου. Μπορώ να πω ότι δεκατέσσερα χρόνια είμαι άυπνος!

Γιατί επιλέξατε το αθλητικό ρεπορτάζ και όχι κάποιο άλλο;

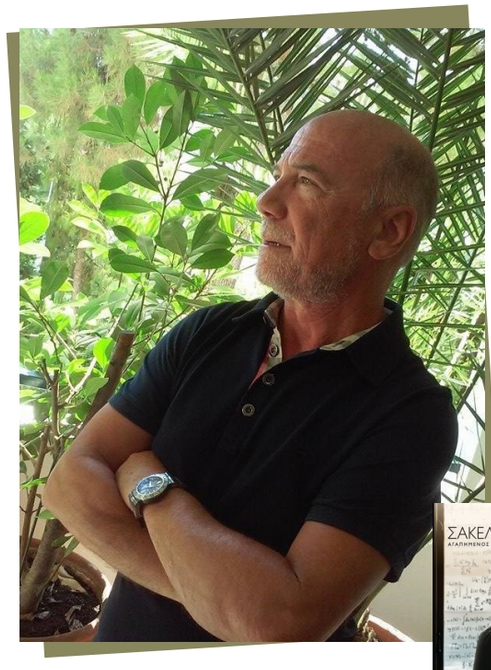

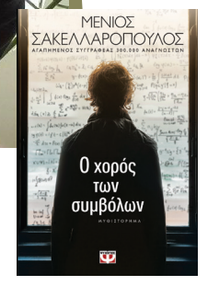

Το αθλητικό ρεπορτάζ είναι μια αγάπη μου από την παιδική ηλικία. Όταν ξεκίνησα την επαγγελματική μου καριέρα δέχτηκα πολλές πιέσεις από τους εκάστοτε διευθυντές μου να ασχοληθώ με το δικαστικό, με το πολιτικό, το ελεύθερο ρεπορτάζ. Δεν θεώρησα το αθλητικό ρεπορτάζ υποδεέστερο ή εύκολο. Είχα τις γνώσεις να ασχοληθώ και με τα άλλα είδη ρεπορτάζ, ενημερωνόμουν και ενημερώνομαι για όλα τα θέματα. Πάντα με ενδιέφεραν και τα κοινωνικά και τα πολιτικά και τα πολιτιστικά θέματα, και ίσως αυτό να με έφερε σε επαφή με τον κόσμο του βιβλίου. Το αθλητικό όμως ρεπορτάζ είναι μεγάλη αγάπη. Είναι λατρεία.

Όλα τα χρόνια μέσω του αθλητικού ρεπορτάζ απευθυνόσασταν κυρίως στους άνδρες, τα 14 χρόνια συγγραφικής δράσης απευθύνεστε κυρίως στις γυναίκες. Ποιο κοινό τελικά σας ταιριάζει περισσότερο; Πού προτιμάτε να «σκοράρετε»;
Σωστά! Και έχει και πλάκα όλο αυτό. Συναντάω, ας πούμε, στο δρόμο ένα ζευγάρι. Η κυρία με ρωτάει για τα βιβλία, για τον ήρωα, γιατί τον σκότωσα, γιατί δεν τον άφησα να χαρεί τη ζωή του και ο κύριος με ρωτάει αν ήταν πέναλτι ή δεν ήταν, ποιος θα πάρει το πρωτάθλημα. Αυτό συμβαίνει σε καθημερινή βάση. Αν μου ζητούσες να διαλέξω, θα σου έλεγα ότι δεν είναι εύκολο αυτό. Από τη μια είναι το ανδρικό κοινό, που δεν θέλω να το απογοητεύσω, που θέλω να του προσφέρω πάντα ωραία ρεπορτάζ, ενδιαφέροντα κείμενα, δυναμικά βίντεο. Από την άλλη το άλλο κοινό, οι γυναίκες. Με τις γυναίκες ταξιδεύω σε ένα άλλο κόσμο που δεν ακουμπούν οι άνδρες. Η ευτυχής συγκυρία είναι ότι τα θέματα μου αφορούν και τους άνδρες και τα βιβλία μου διαβάζονται άνετα και από αυτούς, οπότε το γεγονός ότι τους είμαι ήδη γνωστός από το αθλητικό ρεπορτάζ τους κάνει εύκολα αναγνώστες μου.

Πείτε μας λοιπόν για το νέο σας βιβλίο, «ο χορός των συμβόλων»;
Πριν μιλήσω για το χορό των συμβόλων πρέπει να πω ότι και αυτό, όπως και τα δύο τελευταία μου βιβλία, το «Σημάδι» και το «13 κεριά στο σκοτάδι», είναι βιωματικό. Και τα τρία τα έγραψα μέσα από προσωπικές εμπειρίες και βιώματα. Το σημάδι το εμπνεύστηκα, όταν πήγα να γράψω το γιο μου στο πανεπιστήμιο της Πάτρας και είδα νέα παιδιά, φοιτητές, να πίνουν, να παίρνουν ναρκωτικά, να καταστρέφουν τη ζωή τους. Το «13 κεριά στο σκοτάδι» το έγραψα έπειτα από την προσωπική μου περιπέτεια με τα μάτια και την τύφλωση, που με έφερε σε επαφή με ανθρώπους, που δεν έχουν δει ποτέ στη ζωή τους, που δεν γνωρίζουν τι είναι θάλασσα, χρώμα, ήλιος. Το νέο μου λοιπόν βιβλίο είναι και αυτό βιωματικό. Ακουμπά στο ευαίσθητο θέμα της αδυναμίας των σημερινών γονιών να ανταποκριθούν στα τεράστια έξοδα που απαιτούν οι σπουδές των παιδιών τους σε πόλεις μακριά από τον τόπο της μόνιμης διαμονής τους.
Όταν αναγκάστηκα να ζήσω μια έντονη επαγγελματική περιπέτεια, άρχισα να σκέφτομαι πως θα μπορούσα να στηρίξω το γιο μου που είναι ακόμη φοιτητής και ότι δεν είχα το δικαίωμα να του στερήσω το όνειρό του, γιατί ήταν σαν να τον σκότωνα. Έτσι γεννήθηκε μέσα μου ο χορός των συμβόλων, ένα βράδυ με ένα τσιγάρο και ένα κομμάτι σιμιγδαλένιο χαλβά στο χέρι.

Στο χορό των συμβόλων ποια διαδικασία συγγραφής ακολουθήσατε;
Και σε αυτό το βιβλίο έκανα μια πολλή μεγάλη έρευνα. Έκανα τρεις μήνες φροντιστήριο μαθηματικών. Ήθελα να γνωρίσω αυτό τον κόσμο των ακατανόητων συμβόλων. Ήθελα να μάθω πως λύνεται μια άσκηση, πώς σκέφτεται ένας φοιτητής μαθηματικών. Επίσης, πήγα στην Κρήτη, το νησί του ήρωα. Πήγα στο χωριό του, μπήκα στα καφενεία, πήγα στο νεκροταφείο του χωριού, όπου είναι θαμμένοι οι νεκροί από το ναυάγιο της Φαλκονέρας.

Στους ήρωες σας βάζετε στοιχεία του χαρακτήρα σας;
Χτίζω τον ήρωα βάσει της ανάγκης του σεναρίου. Τον αγαπάω τον ήρωα, ακόμη και όταν κάνει λάθη, πονάω με τα πάθη του. Παραμένω πιστός δίπλα του, τον παρακολουθώ μέχρι την τελευταία ανάσα του. Ασυναίσθητα ίσως δίνω στους ήρωες μου κάποια δικά μου στοιχεία, κυρίως βιώματα και εμπειρίες. Αλλά δεν είναι καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση μου. Και δεν θα μπορούσε να είναι, γιατί υπάρχει μια τεράστια γκάμα ηρώων. Αν συνέβαινε αυτό, θα έπρεπε να είμαι απατεώνας, εγκληματίας, τυχοδιώκτης, έμπορος ναρκωτικών. Δεν είμαι άγιος, αλλά δεν είμαι και όλα αυτά.

Τα βιβλία σας έχουν συνήθως ένα αισιόδοξο τέλος, αφήνεται πάντα μια ελπίδα. Γιατί το επιλέγετε αυτό;
Παλαιότερα πίστευα ότι έπρεπε να υπάρχει στα βιβλία μου η Νέμεσις και οι ήρωες να πληρώνουν για τα λάθη τους. Τα τελευταία χρόνια, ακούγοντας και την επιθυμία πολλών αναγνωστών, άρχισα να αφήνω στο τέλος την ελπίδα να νικά. Να υπάρχει μια αχτίδα φωτός ότι όλα θα πάνε καλά. Θέλω να νιώθουν οι αναγνώστες μου ότι αξίζει να προσπαθούν, να μάχονται καθημερινά, ότι δεν είναι όλα μαύρα. Ζούμε σε μια μαύρη εποχή, ας μην την κάνουμε και εμείς με τα βιβλία μας ακόμη πιο μαύρη.

Κλείνοντας θα ήθελα να ρωτήσω ποιο είναι το μήνυμα αυτού του βιβλίου;
Το μήνυμα απευθύνεται κυρίως στα νέα παιδιά. Στα παιδιά που τους παραδώσαμε μια καμένη γη, είναι απογοητευμένα, τους έχουμε ψαλιδίσει τα όνειρα και τις ελπίδες. Το μήνυμα λοιπόν είναι ότι παλεύοντας, πιστεύοντας, ψάχνοντας μια καλύτερη μέρα, μπορούν να βγουν στο ξέφωτο. Κι έτσι να πάψει αυτή η αιμορραγία των φωτεινών μυαλών προς το εξωτερικό. Θέλω να ελπίζω ότι κάποτε τα παιδιά μας θα μένουν και θα εργάζονται εδώ στον τόπο τους, θα σταματήσει αυτή η περίοδος της μετανάστευσης των επιστημόνων μας.